

Sygn. akt III AUa 1856/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Marek Żurecki
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 r. w Katowicach

sprawy z odwołania R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o ustalenie wartości kapitału początkowego, wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 3 lipca 2018 r. sygn. akt X U 49/15

zmienia częściowo zaskarżony wyrok w punkcie 1 oraz poprzedzające go decyzje organu rentowego w zakresie dotyczącym podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne ubezpieczonego R. S.

- za rok 2001 kwotę 35.320 zł (trzydzieści pięć tysięcy trzysta dwadzieścia złotych),

- za rok 2002 kwotę 9.120 zł (dziewięć tysięcy sto dwadzieścia złotych), oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA M.Żurecki Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1856/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2018r., sygn. akt X U 49/15, Sąd Okręgowy w Katowicach

w punkcie 1 zmienił decyzję organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 30 października 2014r. i z dnia 21 stycznia 2016r. w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do wyliczenia emerytury przysługującej odwołującemu R. S. na podstawie art. 183 i art. 26 ustawy emerytalnej, przyjmując za podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne: za 2001r. kwotę 40.560 zł i za 2002r. kwotę 13.520 zł, w punkcie 2 umorzył postępowanie w zakresie ustalenia okresów składkowych i nieskładkowych odwołującego, zaś w punkcie 3 oddalił odwołania w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony R. S. (ur. (...)) pozostawał w zatrudnieniu do dnia 19 marca 2011r. Następnie pobierał zasiłek dla bezrobotnych od dnia 30 kwietnia 2011r. do 31 października 2011r. W dniu 7 listopada 2011r. złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne, które przyznane mu zastało od dnia 8 listopada 2011r. Decyzją z dnia 21 października 2014r. organ rentowy wstrzymał wypłatę świadczenia przedemerytalnego od dnia 3 października 2014r. z uwagi na osiągnięcie przez skarżącego powszechnego wieku emerytalnego 65 lat i 6 miesięcy.

W dniu 9 września 2014r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie uprawnień emerytalnych.

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 września 2014r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego, powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej jako ustawa emerytalna) i twierdząc, że przeliczenie nie powoduje zmiany wartości kapitału początkowego.

Kolejną zaskarżoną decyzją z dnia 30 października 2014r. organ rentowy przyznał odwołującemu od dnia 3 października 2014r. emeryturę wyliczoną w oparciu o art. 183 ustawy. Do obliczenia części świadczenia w myśl art. 53 ustawy przyjęto okresy składkowe w wymiarze 34 lat, 9 miesięcy i 3 dni oraz okresy nieskładkowe w wysokości 4 lat, 10 miesięcy i 18 dni. Podstawa wymiaru - wynosząca 3.914,93 zł - została obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 122,64% (ustalonego z 20 lat kalendarzowych od 1974r. do 2010r.), przez kwotę bazową 3.191,93 zł. Kwota emerytury, na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, wyniosła 2.666,98 zł.

Natomiast do obliczenia wysokości emerytury, zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, przyjęto:

- kwotę składki zewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji - 84.517,84 zł,
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego - 484.423,79 zł,
- średnie dalsze trwanie życia - 209,20 miesięcy

Kwota tak wyliczonej emerytury wyniosła 2.719,61 zł.

Z uwagi na fakt, iż skarżący wiek emerytalny ukończył w 2014r., wysokość emerytury mieszanej wynosi: 20% emerytury obliczonej w myśl art. 53 ustawy emerytalnej na kwotę 533,40 zł oraz 80% emerytury obliczonej zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej na kwotę 2.175,69 zł, czyli łącznie na dzień 3 października 2014r. - 2.709,09 zł brutto.

Decyzją z tej samej daty: 30 października 2014r. ustalono emeryturę na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, według parametrów, jak w przypadku emerytury z art. 183 w zw. z art. 26, która wyniosła brutto 2.719,61 zł. Skoro okazała się ona wyższa, to emerytura wyliczona w oparciu o art. 183 ustawy została zawieszona.

W dniu 8 grudnia 2014r. ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji emerytalnych

i o odmowie ponownego ustalenia kapitału początkowego, dołączając kartę przebiegu zatrudnienia i kwestionując ustalone okresy składkowe i nieskładkowe. W konsekwencji organ rentowy wydał decyzję z dnia 18 grudnia 2014r. o przeliczeniu emerytury, w której doliczony został do okresu składkowego okres od 1 listopada 2001r. do 31 stycznia 2003r. (czyli 15 miesięcy). Skutkowało to podwyższeniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (wvpw) świadczenia do 122,94%. Okresy składkowe wzrosły do 36 lat i 3 dni, a kwota emerytury mieszanej wzrosła na dzień ustalenia uprawnień do 2.722,73 zł brutto i okazała się wyższa od emerytury wyliczonej w myśl art. 26 ustawy, a zatem jej wypłata była podjęta i kontynuowana.

W dniu 17 grudnia 2014r. organ rentowy (na wniosek odwołującego z dnia 8 grudnia 2014r.) wydał decyzję odmawiającą ubezpieczonemu ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego uzasadniając, iż przyjęcie kwoty minimalnego wynagrodzenia za 1979r. pozostaje bez wpływu na jego wysokość. Od tej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie,

w którym kwestionował wyliczenie przez organ rentowy okresów składkowych i nieskładkowych, wyliczenie wvpw kapitału początkowego, emerytury oraz zaniżenie wysokości emerytury poprzez nieuwzględnienie do jej obliczenia zarobków udokumentowanych na druku Rp-7 z dnia 31 stycznia 2003r. wystawionym przez Spółkę (...) w K., w której był zatrudniony od 1 października 1999r. do 31 stycznia 2003r.

W dalszej kolejności organ rentowy decyzją z dnia 1 kwietnia 2015r. (na wniosek odwołującego z dnia 9 marca 2015r.) przeliczył od dnia 1 marca 2015r. emeryturę, ustalając wvpw z 20 lat kalendarzowych od 1973r. do 2011r. na 125,83%, pozostawiając staż pracy bez zmian, co spowodowało wzrost emerytury wyliczonej w myśl art. 53 ustawy do 2.781,49 zł, a emerytury mieszanej do 2.767,99 zł brutto. Część emerytury obliczonej na podstawie art. 26 nie uległa zmianie. Przyjęto do podstawy wymiaru emerytury odwołującego (art. 53) dane wynikające z raportów imiennych za okres od października - grudnia 1999r. kwotę 8.860 zł, za 2000r. kwotę 35.165,45 zł, za 2001r. (do października z raportów imiennych) kwotę 33.800 zł plus za dwa miesiące minimalne wynagrodzenie po 760 zł, gdyż od listopada 2001r. nie składano raportów imiennych i nie odprowadzono składek, za 2002r. i styczeń 2003r. przyjęto kwoty z druku Rp-7: 40.560 zł i 13.520 zł.

Jednocześnie Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony R. S.- Vice Prezes i Prezes Zarządu Spółki (...) -Budowlanej Sp. z o.o. w K. - od dnia 1 października 1999r. był zatrudniony na stanowisku Zastępcy Kierownika Bieżącej Działalności w pełnym wymiarze czasu pracy z miesięcznym wynagrodzeniem 2.000 zł plus premia uznaniowa określona uchwałą Rady Nadzorczej, a od dnia 4 lipca 2000r. na stanowisku Prezesa Zarządu Spółki z miesięcznym wynagrodzeniem 2.200 zł plus premia uznaniowa w kwocie 880 zł oraz 300 zł dodatku funkcyjnego. Do dnia 29 października 2002r. był także udziałowcem Spółki. Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31 stycznia 2003r. Raporty imienne były składane za ubezpieczonego za okres od 1 października 1999r. do 30 października 2001r. Po tej dacie brak raportów imiennych określających wysokość podstawy wymiaru składek i wpłat składek. W okresie od 1 listopada 2001r. do 30 kwietnia 2002r. wypłacano odwołującemu wynagrodzenie, a od 1 maja 2002r. do 31 stycznia 2003r. wynagrodzenie nie było mu wypłacane. Odwołujący, na potwierdzenie wysokości zarobków uzyskiwanych w Spółce (...), przedstawił w ZUS w dniu 16 lutego 2015r. kserokopię zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 31 stycznia 2003r. wydanego przez Spółkę, a podpisanego przez Głównego Księgowego i Vice Prezesa Spółki. Opisany druk Rp-7 zawiera dane o zarobkach odwołującego za cały okres zatrudnienia w Spółce:

- za okres od 1 października 1999r. do 31 grudnia 1999r. - 9.260 zł,

- za 2000r. - 37.679 zł,

- za 2001r. - 40.560 zł,

- za 2002r. - 40.560 zł,

- za styczeń 2003r. - 13.520 zł.

Celem ustalenia prawidłowości wyliczenia przez organ rentowy wartości kapitału początkowego odwołującego na dzień 1 stycznia 1999r. oraz wysokości jego emerytury w najkorzystniejszym wariantcie na dzień nabycia uprawnień emerytalnych, Sąd Okręgowy wykorzystał dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rent i emerytur mgr S. K..

I tak, wymieniona biegła w opinii głównej z dnia 17 listopada 2015r. ustaliła wartość kapitału początkowego odwołującego na dzień 1 stycznia 1999r. na kwotę 152.039,14 zł (tak jak w decyzji z dnia 13 listopada 2007r.), a zwaloryzowany kapitał początkowy na dzień nabycia uprawnień emerytalnych skarżącego na kwotę 484.423,79 zł (tak jak w zaskarżonej decyzji z dnia 30 października 2014r.).

Odnosnie do wyliczenia emerytury na podstawie art. 183 w zw. z art. 53 ustawy emerytalnej, to okresy składkowe biegła ustaliła na 36 lat i 3 dni - tak jak w decyzjach z dnia 16 i 18 grudnia 2014r., zaś okresy nieskładkowe na 4 lata, 10 miesięcy i 25 dni - również zgodnie z wyliczeniem organu rentowego. Nie uwzględniła do okresów składkowych kwestionowanego przez odwołującego okresu prowadzenia działalności gospodarczej od 1992r. do 2003r., bowiem w tym czasie był on zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy i nie opłacał składek do ZUS. Od 1 stycznia 1999r. zgłosił się jedynie do ubezpieczenia zdrowotnego.

Ustalając podstawę wymiaru składek za lata 1999-2003, biegła nie uwzględniła danych z opisanego druku Rp-7 z dnia 31 stycznia 2003r., uznając, iż od dnia 1 stycznia 1999r. dowodem służącym temu jest konto ubezpieczonego, na którym ewidencjonuje się składki wynikające ze składanych przez płatnika miesięcznych raportów imiennych. Przyjęła zatem dane wynikające z tych raportów do miesiąca października 2001r., tj. do kiedy były składane przez płatnika, a za pozostały okres zatrudnienia w Spółce (...) uwzględniła minimalne wynagrodzenie. Jej zdaniem, w tej sytuacji znajduje zastosowanie art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyliczyła z zarobków skarżącego uzyskiwanych w okresie 20 lat kalendarzowych: 1974, 1979-1980, 1982-1995, 1998-2001 i 2010 na 123,55%. Wskaźnik dla 1979r. ustaliła na 112,76% - podczas, gdy organ rentowy przyjął 100,24%. Wyższy wppw przełożył się na wzrost kwoty emerytury wyliczonej, w myśl art. 53 ustawy emerytalnej, którą biegła wyliczyła na datę prawa na 2.744,97 zł. Jednocześnie biegła za brak konsekwencji uznała, iż organ rentowy ustalając podstawę wymiaru emerytury, przyjął za okres zatrudnienia odwołującego w Spółce (...) za 2002r. i styczeń 2003r. dane wynikające z druku Rp-7 z dnia 31 stycznia 2003r., a za listopad i grudzień 2001r., za które także brak raportów imiennych, minimalne wynagrodzenie.

Biegła nie ustaliła wysokości emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 183 w zw. z art. 26 i na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, ponieważ w aktach rentowych brak informacji o kwotach składek zewidencjonowanych w okresie od 1 stycznia 1999r. do daty nabycia uprawnień emerytalnych.

Pełnomocnik odwołującego w piśmie z dnia 15 grudnia 2015r. wniósł zastrzeżenia do opinii biegłej sądowej, podnosząc, iż biegła nie wskazała w opinii, czy wyliczona w sposób dowolny emerytura dotyczy kwoty netto, czy brutto. Następnie zakwestionował wyliczenie przez biegłą wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. poprzez przyjęcie niewłaściwego współczynnika „p”, wbrew znowelizowanemu art. 174 ust. 9a ustawy. Odnosnie obliczenia wysokości emerytury, pełnomocnik zarzucił niewłaściwe ustalenie okresów składkowych i nieskładkowych przez pominięcie okresów prowadzenia działalności gospodarczej od 1 lutego 2003r. do 28 października 2003r. Okresy składkowe według niego wynoszą 36 lat, 9 miesięcy i 20 dni, a nieskładkowe 4 lata, 10 miesięcy i 21 dni. W dalszej części pisma procesowego nie zgodził się z biegłą w

zakresie nieuwzględnienia przez nią w podstawie wymiaru świadczenia zarobków odwołującego wykazanych w druku Rp-7 z dnia 31 stycznia 2003r.

Natomiast organ rentowy w piśmie z dnia 21 stycznia 2016r. podzielił stanowisko biegłej sądowej w kwestii braku podstaw do przyjęcia do podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe skarżącego za 2002r. i styczeń 2003r. wynagrodzenia wykazanego w opisanym druku Rp-7, podczas gdy za listopad i grudzień 2001r. przyjęto minimalne wynagrodzenie.

Ponadto organ rentowy poinformował, iż decyzją z dnia 21 stycznia 2016r. przeliczył z urzędu emeryturę R. S. od dnia 1 lutego 2016r., w ten sposób, że ustalił wwpw świadczenia i wysokość świadczenia tak, jak w decyzji z dnia 18 grudnia 2014r.,

tj. 122,94% i kwota emerytury mieszanej na dzień prawa 2.722,73 zł brutto. Konieczność wydania decyzji uzasadnił treścią art. 114 ustawy emerytalnej. Organ rentowy podtrzymał natomiast swoje stanowisko, co do kwoty przyjętego wynagrodzenia odwołującego za 1979r. - 64 080 zł, zgodnie z kartoteką wynagrodzeń przedłożoną do aktu emerytalnego. Wobec braku kartoteki wynagrodzeń za 1980r. podniósł, że nie jest możliwe ustosunkowanie się do poglądu biegłej.

W dniu 22 lutego 2016r. ubezpieczony złożył odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 21 stycznia 2016r., podnosząc dotychczasowe zarzuty odnośnie do nieprawidłowego wyliczenia wwpw kapitału początkowego, wwpw emerytury i okresów składkowych

i nieskładkowych. Odwołanie zostało zarejestrowane pod sygn. akt. X U 470/16

i zarządzeniem Sądu z dnia 19 września 2016r. zostało połączone do łącznego rozpoznania

i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt X U 49/15.

Sąd Okręgowy wskazał także, iż biegła sądowa w opinii uzupełniającej z dnia

12 marca 2016r. ustosunkowała się do zarzutów pełnomocnika odwołującego i pełnomocnika ZUS, złożonych do opinii zasadniczej. Wyjaśniła zastosowanie współczynnika proporcjonalnego do wieku i stażu pracy w wysokości 84,15% i wskazała umocowanie prawne (art. 174 ust. 13 ustawy emerytalnej). Omówiła podstawę faktyczną wyliczenia okresów składkowych i nieskładkowych, zaznaczając, iż w okresie od 1 stycznia 1999r.

do 31 stycznia 2003r. odwołujący z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej opłacał jedynie składkę zdrowotną.

Organ rentowy potwierdził zaś okres podlegania ubezpieczeniu

z tego tytułu od lutego 2003r. do grudnia 2006r. wraz z wykazaniem okresów pobierania zasiłków chorobowych.

Podtrzymała swoje wyliczenia dotyczące okresów składkowych

i nieskładkowych, a także braku możliwości uwzględnienia danych z zaświadczenia

o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z dnia 31 stycznia 2003r. Stwierdziła,

iż skarżący powinien przedłożyć dowody odprowadzania składek, poczynając od listopada 2001r. Odnosząc się do kwoty wynagrodzenia przyjętej przez nią za 1979r., wskazała,

iż z dokumentacji osobowej (karta finansowa za 1980r.) wynika, że w styczniu 1980r. pracodawca wypłacił ubezpieczonemu kwotę 8.000 zł za 1979r., dlatego uwzględniła ją

w dochodzie za 1979r. (64.080 zł + 8.000 zł = 72.080 zł). Wartość wskaźnika dla 1979r. wyniosła zatem 112,76% , podczas gdy ZUS zaniżył go do 100,24%.

Natomiast celem obliczenia emerytury, na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, biegła wniosła o przesłanie przez organ rentowy raportu D6 o opłaconych składkach, zestawienia składek zewidencjonowanych na koncie za lata 1999 do nadal i informacji rocznej o stanie konta ubezpieczonego.

Organ rentowy w piśmie z dnia 10 maja 2016r. podtrzymał swoje stanowisko

w zakresie przyjęcia za 1979r. wynagrodzenia odwołującego w kwocie 64.080 zł, ponieważ wynika to wprost z kartoteki wynagrodzeń za 1979r. przedłożonej przez ubezpieczonego. Ponadto przy piśmie tym przesłał raport z analizy konta,

informację o stanie konta ubezpieczonego za lata 1999-2001 wskazując, iż za 2002r. brak jest informacji o stanie konta, ponieważ w tym okresie składki nie wpływały na konto. W okresie od 2 stycznia 2012r.

do nabycia uprawnień emerytalnych (tj. 3 października 2014r.) odwołujący pobierał świadczenie emerytalne i nie pozostawał już w zatrudnieniu.

W dwóch kolejnych opiniach uzupełniających z dnia 9 lipca 2016r. i 22 maja 2017r. biegła ustaliła wysokość emerytury. na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, na dzień 3 października 2014r. (data uprawnień) w kwocie miesięcznej brutto 2.719,61 zł (tj. zgodnie z wyliczeniem ZUS). Jednocześnie podtrzymała obliczenie wysokości emerytury skarżącego w myśl art. 183 ustawy emerytalnej, jako korzystniejsze dla niego w kwocie brutto 2.724,68 zł, pozostając przy zastosowaniu dla 1979r. wwpw w wymiarze - 112,76%. Kwota świadczenia ustalona przez nią, na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, na dzień prawa wyniosła 2.744,97 zł (organ rentowy wyliczył ją na 2.735,21 zł w decyzji z dnia 21 stycznia 2016r. i poprzednich). Różnica sprowadza się do przyjęcia odmiennych wwpw składki za 1979r. W konsekwencji, kwota świadczenia wyliczona - stosownie do treści art. 183 ustawy emerytalnej - jest niższa, niż biegłej i wynosi 2.722,73 zł.

Sąd Okręgowy wskazał przy tym, iż zarówno biegła, jak i organ rentowy, stanęli na stanowisku, iż za okresy, za które brak raportów imiennych i wpłat składek za ubezpieczonego, tj. listopad, grudzień 2001r., 2002r. i styczeń 2003r., należało przyjąć minimalne wynagrodzenie krajowe przy ustaleniu wysokości emerytury, na podstawie art. 53 ustawy w zw. z art. 183 ustawy emerytalnej.

Jednocześnie Sąd ten podał, że Spółka (...) Sp. z o.o. w K., w której ubezpieczony był zatrudniony w okresie od 1 października 1999r. do 31 stycznia 2003r., została zlikwidowana. Brak informacji na temat miejsca przechowywania akt osobowych i płacowych byłych pracowników. Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z rozliczeń podatkowych odwołującego za lata sporne (tj. 2001-2003), za które wynagrodzenie zostało wykazane w druku Rp-7 z dnia 31 stycznia 2003r. i ustalił, iż jego przychód ze stosunku pracy wyniósł:

- w 2001r. - 40.560 zł,
- w 2002r. - 13.520 zł (wynagrodzenie od stycznia do kwietnia),
- w 2003r. - brak przychodu ze stosunku pracy.

Według tegoż Sądu, wysokość wykazanego przychodu jest zgodna ze składnikami miesięcznego wynagrodzenia określonymi w umowach o pracę oraz druku Rp-7 z dnia 31 stycznia 2003r., czyli 2.200 zł wynagrodzenie zasadnicze, premia 880 zł i dodatek funkcyjny 300 zł, łącznie 3.380 zł miesięcznie. Z rozliczeń podatkowych wynika jednak, iż wynagrodzenie w opisanej wysokości było wypłacane odwołującemu do miesiąca kwietnia 2002r. Za kolejne miesiące do końca zatrudnienia w Spółce w rozliczeniach PIT odwołujący ze stosunku pracy nie otrzymał żadnego przychodu. Istotne, iż w okresie spornym nie pozostawał w innym zatrudnieniu.

Sąd Okręgowy podniósł przy tym, iż zaświadczenie o zarobkach za okres po 1 kwietnia 2002r. zawiera nieprawdziwe dane.

Organ rentowy odmówił hipotetycznego wyliczenia emerytury odwołującego, na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, z uwzględnieniem za okres od listopada 2001r. do kwietnia 2002r. przychodu wykazanego w rozliczeniach podatkowych podnosząc, iż na jego koncie w ZUS nie zostały zewidencjonowane składki za ten okres.

Zdaniem Sądu Okręgowego, sporną kwestią w rozpoznawanej sprawie była wysokość emerytury i kapitału początkowego odwołującego ustalonych w zaskarżonych decyzjach

z 30 września 2014r., 30 października 2014r., 17 grudnia 2014r. i 21 stycznia 2016r.

Zatem, przywołując treść przepisów art. 183, art. 53, art. 26, art. 25, art. 15 ustawy emerytalnej oraz art. 40 i art. 46 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Sąd Okręgowy stwierdził, że zarzuty odwołującego dotyczące ustalenia wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. okazały się nieuzasadnione. Według Sądu Okręgowego, organ rentowy prawidłowo wyliczył w decyzji z dnia 13 listopada 2007r. wwpw kapitału początkowego na 118,82%, a jego wartość na dzień 1 stycznia 1999r.

na 152.039,14 zł. Bezbłędnie ustalił także wymiar okresów składkowych na 25 lat, 6 miesięcy i 25 dni. Uwzględnione zostały wszystkie okresy prowadzenia działalności gospodarczej,

za które skarżący opłacił składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe. Sąd ten podkreślił przy tym, iż biegła sądowa wyjaśniła w opinii uzupełniającej sposób zastosowania współczynnika proporcjonalnego do stażu i wieku w wysokości 84,15% przy zastosowaniu art. 174 ust. 13 ustawy emerytalnej. Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia biegłej w tym zakresie, bowiem znajdują one potwierdzenie w dokumentacji zawartej w aktach kapitałowych i emerytalnych skarżącego.

W tych okolicznościach - zdaniem tegoż Sądu - odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiających mu ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. (decyzje z dnia 30 września 2014r., 17 grudnia 2014r. (...)-2003) należy uznać za pozbawione podstaw prawnych.

Natomiast odnosząc się do kwestii dotyczących ustalenia wysokości emerytury, Sąd Okręgowy podniósł, iż oś sporu koncentrowała się na odmowie uwzględnienia przez organ rentowy do wyliczenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne odwołującego danych zawartych w druku Rp-7 z dnia 31 stycznia 2003r. wystawionego przez Spółkę (...) Sp. z o.o. w K. za okres od 1 listopada 2001r. do 31 stycznia 2003r. oraz na ustaleniu wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych

na dzień złożenia wniosku o emeryturę (tj. 9 września 2014r.). Analizując pierwsze

z przywołanych zagadnień, Sąd ten wskazał, że na użytek ustalenia wysokości emerytury

na zasadzie art. 26 ustawy emerytalnej podstawą wyliczenia emerytury jest suma składek zewidencjonowanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego (deklaracje rozliczeniowe, raporty miesięczne składne przez płatnika składek nie będącego ubezpieczonym).

W przypadku emerytury mieszanej, jej część obliczana jest jednak w oparciu o stare zasady (tj. art. 53 ustawy emerytalnej w zw. z art. 15 ustawy), w tym zakresie przywołać należy

§ 1 cyt. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r., wedle którego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zwanych dalej „składkami”, stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągniany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Zatem - jak podnosi Sąd Okręgowy - uwzględnienie w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe miesięcznego wynagrodzenia ubezpieczonego uzależnione jest od faktycznej wypłaty tego wynagrodzenia (postawienia

do jego dyspozycji), nawet jeżeli inne dane zawiera druk Rp-7. Zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez pracodawcę nie jest dokumentem urzędowym, a jedynie stwierdzeniem, że dany podmiot wydał dokument o określonej treści. Dokument ten, jako dowód w sprawie, podlega ocenie sądu w trybie art. 233 k.p.c., w szczególności jest konfrontowany z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym.

Przy uwzględnieniu przedstawionych uwag i wracając na grunt niniejszej sprawy, poza sporem - w ocenie Sądu Okręgowego - jest, iż imienne raporty miesięcznie

za odwołującego pracodawca składał do ZUS, dokonując wpłaty składek w okresie

od 1 października 1999r. do 31 października 2001r. (okres zatrudnienia w Spółce (...) w K. od 1 października 1999r. do 31 stycznia 2003r.).

Za ten okres składki zostały zewidencjonowane na jego indywidualnym koncie i ten okres nie stanowi przedmiotu sporu pomiędzy stronami.

W toku postępowania dowodowego Sąd Okręgowy ustalił zaś na podstawie rozliczeń podatkowych, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu odwołującego za lata 2001-2003, iż wynagrodzenie było mu wypłacane dalej przez pracodawcę, pomimo niewywiązywania się z obowiązku składania imiennych raportów miesięcznych i opłacania składek w okresie od 1 listopada 2001r. do kwietnia 2002r. Sąd ten przyjął przy tym, iż przychód określony w rozliczeniach PIT za te okresy odpowiada: wysokości miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego - 2.200 zł, premii - 880 zł, dodatku funkcyjnego - 300 zł, łącznie 3.380 zł brutto. Bezspornie, w okresie od 1 maja 2002r. do 31 stycznia 2003r. nie wypłacano skarżącemu wynagrodzenia za pracę. Zdaniem Sądu Okręgowego, organ rentowy - co do części świadczenia wyliczanego w myśl art. 183 w zw. z art. 53 ustawy emerytalnej - winien sporne kwoty (wynikające z druku Rp-7 za powyższy okres, tj. od listopada 2001r. do 30 kwietnia 2002r.) uwzględnić odwołującemu w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne.

Ponadto Sąd Okręgowy odniósł się do wwpw składki na ubezpieczenie społeczne odwołującego w 1979r., podczas jego zatrudnienia w Wojewódzkim Biurze (...) w K., czyli kwoty wynagrodzenia, którą biegła w swoich opiniach wyliczyła na 112,76%, a organ rentowy na 100,24%. Sąd ten zwrócił uwagę, że z analizy kartoteki zarobkowej odwołującego za 1979r. jasno wynika, iż kwota 4.000 zł zapisana w miesiącu styczniu tego roku, to kwota premii z rubryk 1 i 2 (2.500 zł i 1.500 zł). Natomiast kwota 8.000 zł zapisana w miesiącu styczniu 1980r. (kartoteka za 1980r.), to także kwota premii z poz. 1 i 2 za miesiąc styczeń. Zdaniem Sądu Okręgowego, biegła sądowa błędnie założyła, iż do kwoty wynagrodzenia w miesiącu styczniu 1979r. należy doliczyć kwotę 8.000 zł, opisaną w kartotece zarobkowej odwołującego za styczeń 1980r. Takie stanowisko nie znajduje uzasadnienia w materiale źródłowym. Zatem, organ rentowy prawidłowo ustalił wwpw składki skarżącego za 1979r. na 100,24%.

Sąd Okręgowy stwierdził także, iż co do ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego na nowych zasadach (w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej), to należy odnieść się do treści art. 40 ust. 1 ustawy systemowej, który mówi, iż na koncie ubezpieczonego ewidencjonuje się informacje o zwaloryzowanej wysokości składek na ubezpieczenie emerytalne należnych - w przypadku ubezpieczonych niebędących płatnikami składek. Ustawodawca nie użył sformułowania opłaconych, a należnych, co - według tegoż Sądu - oznacza, że ewidencjonowaniu podlegają składki, które winny być odprowadzone przez płatnika, a płatnik ciężącego na nim obowiązku nie wykonał. Za takim rozumieniem przepisu przemawia treść art. 40 ust. 8 ustawy systemowej, wedle którego organ rentowy może odmówić zewidencjonowania składki nieopłaconej przez płatnika lub anulować już zewidencjonowaną, gdy stwierdzi, iż płatnik i ubezpieczony współdziałają w celu uniknięcia odprowadzania składek. Przepis ten stanowi funkcję ochronną świadczeń tych pracowników, których pracodawcy nie wywiązali się z obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe. W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, iż odwołujący otrzymał wynagrodzenie za okres sporny od listopada 2001r. do kwietnia 2002r. w wysokości miesięcznej 3.380 zł. W myśl przepisu art. 18 ust. 1 ustawy systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe ubezpieczonych będących pracownikami stanowi przychód określony w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Tak więc opisany przychód odwołującego stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne odwołującego. W przekonaniu Sądu Okręgowego, chybiony jest pogląd wyrażony przez biegłą w opiniach i powielony przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 21 stycznia 2016r., iż za okres sporny od 1 listopada 2001r. do 31 stycznia 2003r. należy przyjąć do podstawy wymiaru minimalne wynagrodzenie na podstawie art. 15a ustawy emerytalnej. W przypadku skarżącego, znana jest bowiem wysokość wynagrodzenia, jakie uzyskał od 1 listopada 2001r. do 30 kwietnia 2002r. oraz i to, że od 1 maja 2002r. do 31 stycznia 2003r. wynagrodzenie nie było mu wypłacane, co w konsekwencji prowadzi do braku przypisu jakiegokolwiek składki za ten ostatni okres. W

tym zakresie, co do okresu od 1 maja 2002r. do 31 stycznia 2003r., Sąd Okręgowy nie miał uprawnień do zmiany zaskarżonej decyzji, ponieważ byłaby to zmiana na niekorzyść ubezpieczonego wnoszącego odwołanie.

Sąd Okręgowy, rozstrzygając sprawę, oparł się na opiniach biegłej sądowej do spraw rent i emerytur S. K. w zakresie ustalenia wartości kapitału początkowego odwołującego na dzień 1 stycznia 1999r. oraz jego okresów składkowych i nieskładkowych, uznając je za rzetelne i przekonujące, znajdujące oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, poprawne pod względem rachunkowym. Zarzuty pełnomocnika odwołującego zostały rzeczowo odparte przez biegłą w opiniach uzupełniających. Natomiast, w kwestii wyliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego, Sąd Okręgowy z powodów wskazanych w rozważaniach prawnych nie podzielił stanowiska biegłej i organu rentowego. Sąd ten zwrócił uwagę, że dopiero uwzględnienie w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne skarżącego kwot wskazanych przez Sąd pozwole na prawidłowe wyliczenie świadczenia odwołującego na podstawie art. 183 i 26 ustawy emerytalnej i wybór korzystniejszego wariantu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na zasadzie art. 477¹⁴

§ 2 k.p.c. orzekł, jak w pkt 1 wyroku, natomiast w oparciu o art. 477¹³ § 1 k.p.c.,

umorzył postępowanie w zakresie ustalenia w decyzjach organu rentowego z dnia 16 i 18 grudnia 2014r. prawidłowego wymiaru okresów składkowych (36 lat i 3 dni)

i nieskładkowych (4 lata, 10 miesięcy i 18 dni) odwołującego, a w pozostałym zakresie oddalił odwołania.

W apelacji od zaprezentowanego wyroku w części obejmującej punkt 1, w jakim Sąd zmienił decyzje organu z dnia 30 października 2014r. i z dnia 21 stycznia 2016r. i zobowiązał organ rentowy do wyliczenia emerytury przysługującej odwołującemu na podstawie art. 183, tj. w części obliczonej w oparciu o art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem w podstawie wymiaru składek dodatkowej kwoty 5.240 zł za 2001r.

i dodatkowej kwoty 4.400 zł za 2002r. oraz w części obliczonej na podstawie art. 26

w zakresie przyjęcia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne kwoty

6.760 zł za 2001r. i kwoty 13.520 zł za 2002r., organ rentowy zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 227

i art. 278 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów polegające

na pominięciu wniosków końcowych opinii biegłej sądowej z zakresu rent, emerytur, kapitału początkowego i rent wyrównawczych mgr S. K. z dnia 22 maja 2017r., skutkujące przyjęciem do obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach

i rentach z FUS, wysokości składek, które nie zostały zewidencjonowane na koncie ubezpieczonego;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 15 ust. 1 i ust. 2a w związku z art. 183 ust. 1 pkt 5 i art. 53 ustawy emerytalnej oraz § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412), poprzez przyjęcie do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury i tym samym wysokości emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, dodatkowej kwoty 5.240 zł za 2001r. i kwoty 4.400 zł za 2002r., zamiast kwoty obowiązującego w okresie od 1 października 2001r. do 31 grudnia 2002r. minimalnego wynagrodzenia pracowników,

- art. 25 ust. 1 w związku z art. 183 ust. 1 pkt 5 i art. 26 ustawy emerytalnej oraz art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez przyjęcie do ustalenia wysokości emerytury w części obliczonej na podstawie art. 26 podstawy wymiaru składek

w kwocie 6.760 zł za 2001r. i w kwocie 13.520 zł za 2002r., podczas gdy składki

na ubezpieczenie emerytalne odwołującego za okres od 1 października 2001r. do 30 kwietnia 2002r. nie zostały zewidencjonowane na koncie ubezpieczonego.

W oparciu o powyższe zarzuty, skarżący organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w części obejmującej punkt 1 w zakresie, w jakim Sąd zobowiązał organ rentowy do wyliczenia emerytury przysługującej odwołującemu na podstawie art. 183, tj. w części obliczonej w oparciu o art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. uwzględnienia w podstawie wymiaru składek dodatkowej kwoty 5.240 zł za 2001r. i dodatkowej kwoty 4.400 zł za 2002r. oraz w części obliczonej na podstawie art. 26 tej ustawy, w zakresie przyjęcia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne kwoty 6.760 zł za 2001r. i kwoty 13.520 zł za 2002r. (za miesiące od października 2001r. do kwietnia 2002r.) oraz oddalenie odwołania w tym zakresie.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury za 2001r. należy przyjąć wynagrodzenie zadeklarowane przez płatnika składek, tj. Spółkę (...) Sp. z o.o. w K. za okres od 1 stycznia 2001r. do 31 października 2001r. w wysokości 33.800 zł oraz - na podstawie art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej - kwoty minimalnego wynagrodzenia za okres od 1 listopada 2001r. do 31 grudnia 2001r., tj. kwotę 1.520 zł (2 miesiące x 760 zł). Łącznie wysokość zarobków za 2001r. wynosi więc 35.320 zł, a nie jak przyjął niesłusznie Sąd - 40.560 zł (różnica, to kwota 5.240 zł).

W kwestii 2002r., zdaniem organu rentowego, analogicznie, jak w przypadku 2001r., za okres, za który nie można ustalić podstawy wymiaru składek należy przyjąć wynagrodzenie w wysokości wynagrodzenia minimalnego w łącznej kwocie 9.120 zł, tj. 12 miesięcy x 760 zł, a nie jak przyjął Sąd - 13.520 zł. Zdaniem apelującego organu rentowego, w niniejszej sprawie nie można było ustalić podstawy wymiaru składek w innej wysokości za powyższy okres, bowiem nie zostały przedłożone dowody, które pozwoliłyby w sposób pewny ustalić wysokość osiągniętych w spornym okresie zarobków.

Zdaniem skarżącego, nieuzasadnione jest przyjmowanie do obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne kwoty 6.760 zł za 2001r. i kwoty 13.520 zł za 2002r. Podkreślenia bowiem wymaga, że w myśl art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185. Tymczasem, co również zauważyła biegła sądowa w opinii uzupełniającej z dnia 22 maja 2017r., brak jest podstaw prawnych do obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 25 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w wysokości uwzględniającej składki na ubezpieczenia emerytalne, które nie zostały zaewidencjonowane na koncie ubezpieczonego. Apelujący zauważył przy tym, iż ubezpieczony pełnił funkcję Prezesa Zarządu w Spółce (...) Sp. z o.o. w K. w spornym okresie i to na nim, jako płatniku składek, ciążył obowiązek realizowania zadań z zakresu ubezpieczeń społecznych, w tym w szczególności, obowiązków wynikających z art. 41 ust. 1 i ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Odwołujący nie dopełnił obowiązku złożenia stosownych miesięcznych raportów imiennych za poszczególne miesiące zawierające informacje o należnych składkach na ubezpieczenia społeczne, w tym emerytalne. Co istotne - zdaniem skarżącego - zgodnie z art. 40 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Zakład może odmówić zewidencjonowania na koncie ubezpieczonego nieopłaconej składki na ubezpieczenie emerytalne, o której mowa w ust. 1 pkt 1, a zewidencjonowaną anulować, w razie współdziałania ubezpieczonego z płatnikiem składek w celu uniknięcia obowiązku opłacania składek.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne ubezpieczonego R. S. za 2001r. stanowi kota 35.320 zł i za 2002r. kwota 9.120 zł uznał, że apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślenia wymaga, iż na etapie postępowania apelacyjnego spór w niniejszej sprawie dotyczył podstawy wymiaru składek za okresy: listopada i grudnia 2001r.

oraz stycznia, lutego, marca i kwietnia 2002r. Bezsportnie za okres od listopada 2001r.

do grudnia 2002r. nie zostały opłacone składki na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy. Tymczasem z dokumentów złożonych przez ubezpieczonego przy piśmie procesowym z dnia 22 listopada 2017r. (k. 268), wynika, że na podstawie umowy o pracę z dnia 4 lipca 2000r. ubezpieczony w spornym okresie był zatrudniony w Spółce (...)

Sp. z.o.o. w K. jako Prezes Zarządu. W dniu 29 października 2002r. ubezpieczony sprzedał 161 udziałów tejże Spółki, a na podstawie oświadczenia z dnia 31 października 2002r. rozwiązano za wypowiedzeniem opisaną wyżej umowę o pracę.

Wobec powyższego, podnieść należy, iż zgodnie z art. 4 pkt 5 ustawy z dnia

17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, okresami ubezpieczenia sensu stricto

od dnia 1 stycznia 1999r. wymienionymi w art. 6 ust. 1 pkt 1 są okresy opłacania składek

na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz okresy nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek,

o której mowa w art. 19 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Innymi słowy, okresami ubezpieczenia są przede wszystkim okresy opłacania składek w trakcie ubezpieczenia obowiązkowego (art. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) lub dobrowolnego

(art. 7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). W szczególności, chodzi tu o okresy,

za które jest należna lub została faktycznie wpłacona składka emerytalna. W obu przypadkach, ewidencjonowana na koncie/subkoncie ubezpieczonego w ZUS informacja

o zwaloryzowanej kwocie składek na ubezpieczenie emerytalne stanowi podstawę obliczenia emerytury z art. 24 ustawy emerytalnej (art. 25 ust. 1 tej ustawy). Od wartości księgowego zapisu składek zewidencjonowanych na koncie/subkoncie w ZUS zależy więc wysokość emerytury z FUS. Jednocześnie, jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia

6 kwietnia 2007r. (II UK 185/06), w obecnym stanie prawnym obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne zarówno w części obciążającej pracodawcę, jak i pracownika spoczywa na pracodawcy - płatniku (art. 17 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych),

a wykonywanie przez pracodawcę tego obowiązku jest niezależne od pracownika, zatem zaleganie pracodawcy ze składkami lub uchylanie się od ich opłacania powodowałoby brak środków na indywidualnym koncie pracownika, co miałyby wpływ na wysokość przyszłych świadczeń. W związku z tym został wprowadzony mechanizm chroniący pracownika przed skutkami niezależnego od niego zaniechania. W trybie określonym przepisem art. 40 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonuje na koncie ubezpieczonego uzupełnienia kwoty składek nieuregulowanych przez płatnika. Z tym,

iż w oparciu o art. 40 ust. 8 ustawy systemowej - na który powołuje się apelujący organ rentowy - Zakład może odmówić zewidencjonowania na koncie ubezpieczonego nieopłaconej składki na ubezpieczenie emerytalne, o której mowa w ust. 1 pkt 1, a zewidencjonowaną anulować, w razie współdziałania ubezpieczonego z płatnikiem składek w celu uniknięcia obowiązku opłacania składek. Zatem, odmowa zaewidencjonowania składek lub anulowanie wpisu jest swoistą sankcją wymierzoną przeciwko ubezpieczonemu niebędącemu płatnikiem składek, który - działając wspólnie z płatnikiem - unika opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i wykorzystuje w tym celu przyjęte w art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej założenie, zgodnie z którym na koncie ubezpieczonego ewidencjonuje się składki należne, choćby nie zostały prawidłowo opłacone. Takie celowe działanie ubezpieczonego jest przejawem nadużycia ochrony gwarantowanej mu ustawowo oraz ewidentnie godzi w interes ogółu ubezpieczonych.

Odnosząc powyższe uwagi do realiów niniejszego sporu, ponownie trzeba podkreślić, że w okresie objętym sporem ubezpieczony był Prezesem Zarządu Spółki (...) -Budowlanej Sp. z o.o. w K.. Zgodnie zaś z zasadą wynikającą z art. 201 § 1 k.s.h., prowadzenie spraw spółki i jej reprezentacja stanowi wyłączną kompetencję zarządu spółki z o.o. (...) ulega przy tym wątpliwości, iż regulowanie (uiszczanie) należności publicznoprawnych, do których zalicza się również składki na ubezpieczenia społeczne, wchodzi w skład czynności zwykłego zarządu i opisane jest jako prowadzenie spraw spółki. Pamiętać również trzeba, iż członek zarządu spółki z o.o., na mocy art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej, ponosi odpowiedzialność za zobowiązania z tytułu nieopłacenia składek na ubezpieczenie społeczne, powstałe w czasie pełnienia przez niego obowiązków członków zarządu.

W świetle przedstawionych okoliczności, uznać należy, iż w okresie objętym apelacją ubezpieczony, mając ustawowy obowiązek kierowania i reprezentowania Spółki, w istocie współdziałał, w rozumieniu art. 40 ust. 8 ustawy systemowej, z płatnikiem składek - Spółką z o.o. - w celu uniknięcia obowiązku opłacania składek.

Wobec powyższego, apelujący organ rentowy trafnie wskazał, że przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury za 2001r. należy przyjąć wynagrodzenie zadeklarowane przez płatnika składek, tj. Spółkę (...) Sp. z o.o. w K. za okres od 1 stycznia 2001r. do 31 października 2001r. w wysokości 33.800 zł oraz - na podstawie art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej - kwoty minimalnego wynagrodzenia za okres od 1 listopada 2001r. do 31 grudnia 2001r., tj. kwotę 1.520 zł (2 miesiące x 760 zł) - łącznie 35.320 zł. Natomiast, w odniesieniu do 2002r. należy - przy wykorzystaniu wysokości wynagrodzenia minimalnego - określić podstawę wymiaru składek w łącznej kwocie 9.120 zł (12 miesięcy x 760 zł).

Konkludując, Sąd drugiej instancji na mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzekł reformatoryjnie, jak w wyroku.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA M.Żurecki
Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR